

navatele k pražskému ústavu jakožto oprávněnému nositeli pojištění. Jsou-li však správní úřady kompetentní rozhodovati o nároku pensijního ústavu vůči zaměstnavateli, jsou důsledně povolány také k rozhodování o jeho liberaci vůči pensijnímu ústavu. Z pozitivních předpisů by se mohl ku podepření tohoto názoru uvést předpis § 35. ex. ř., o příslušnosti k rozhodování o opozičních námitkách, jedná-li se o veřejnoprávní exekuční titul.

JUDr. Fr. Klučina.

D E N Í K.

Sedmdesáté narozeniny Františka Kleina. Dne 24. dubna t. r. dožil se Dr. František Klein svých 70. narozenin. Jméno jeho zůstane navždy spjato s procesními zákony rakouskými, jejichž je autorem. A právě pro toto svoje dílo zaslouží si, aby také čeští právníci jméno jeho podrželi ve vděčné paměti, i když jinak, zejména pokud jde o politickou činnost jeho jako bývalého ministra spravedlnosti, nemají naň vzpomínky nejpříznivější. Zásluha Kleina jako tvůrce procesních zákonů spočívá v tom, že vyzbrojen jsa hlubokou znalostí věci, dovedl vypracovati osnovy zákonné, jež jak svým obsahem, tak svou formou jsou dílem jednotným, ladným i účelným. Účelnost jejich osvědčila se před světovou válkou a i za ní stkvěle; a jestliže vlivem různých poválečných a netušených přechodných poměrů tu a tam procesní aparát hladce nepracoval a někdy zaskřípal, není to vinou stroje samotného, jako spíše ochablosti a vysílenosti jeho obsluhovačů. Není pochyby, že za normálních poměrů jsou procesní zákony rakouské, jež dosud platí i u nás, schopny plně uspokojiti osoby právo hledající. Proto také zůstanou tyto zákony i při příštím sjednocení z á k l a d e m, na němž bude budováno. Bylo by nerozumné hledati základ jiný, když na př. v Itálii komise zřízená k vypracování osnov nových zákonů přijímá pro reformu tamního civilního procesu zásady rakouského práva, uznávajíc jeho vynikající přednosti, a když i v Německu, jak tomu poslední novela z 13. února 1924 nasvědčuje, zavádějí se leckteré novoty, jimž vzorem bylo rakouské procesní právo. Rovněž v Polsku je rakouský proces civilní vzorem pro příští jednotný civilní řád soudní — a tak věru může býti Klein uspokojen vida, že jeho práce bude v omlazené a tu a tam snad doplněné podobě žíti dále i ve státech jiných.

Na počest 70. narozenin Františka Kleina vydáno bylo zvláštní slavnostní číslo časopisu »Gerichts-Zeitung«, do něhož

přispěli svými články Engel, Brassloff, Bum, Heinsheimer, Hellmer, Klang, Mendelssohn-Bartholdy, Menzel, Pagenstecker, Petschek, Rud. Pollak, Sperl.

Soudcové a advokáti ocitnou se mnohdy — i když je poměr mezi nimi zcela korektní — v konfliktu při ústním přeličení. Příčinou bývá netrpělivost soudců, se kterou sledují přednesy advokátů; tato netrpělivost a spěch vedou mnohdy k tomu, že předsedové advokáta přerušují, poznámkami jeho přednes doprovázejí a tím přirozeně i klidné advokáty pobuňují. Tyto zjevy nejsou ovšem jen u nás, nýbrž jsou i tam, kde ústnost jednání a možnost důkladných plaidoyers advokátových je v takové vážnosti, jako je tomu na př. ve Francii. O tom se dočítáme ve vysoce zajímavém a poučném spise »L'avocat« od Henri-Roberta. Vypravuje se tam, že tyto epizody v soudních síních jsou zjevem, o němž už v 18. století bylo napsáno, že jde o »přerušování velmi mrzutá a velice nevhodná, která mnoho obtěžují advokáta a činí malou čest předsedovi soudu.« Také se tam zachycují některé trefné odpovědi takto vyrušovaných advokátů. Tak na vybídnutí předsedovo, aby skončil své plaidoyers, odpověděl prý advokát Dumont: »Jsem ochoten skončiti svou řeč, má-li soudní dvůr za to, že už jsem řekl dosti, abych získal při, ne-li však, mám ještě tolik vážných důvodů, jež musím uplatniti, že mi není možno je potlačiti, nechci-li zraditi svůj úřad a důvěru, kterou mne moje strana poctila.« Předseda netrval na své výzvě a advokát mohl svou řeč skončiti za znovu probuzené pozornosti soudu. Jiný advokát pozoroval za své řeči, že není soudem poslouchán a že předseda se dorozumívá se členy senátu o jejich mínění. Pozdvihnuv hlas zvolal, aby mu soudní dvůr přížnal alespoň jednu laskavost; na otázku překvapeného předsedy, co žádá, odpověděl: »Žádám, aby mi soudní dvůr vydal laskavě potvrzení o tom, že rozsuzuje mou věc, aniž mne poslouchá, abych se jím mohl ospravedlniti své straně.« Zmatený předseda stává se opět pozorným a nechá advokáta mluvit až do konce; a advokát vyhrává spor. Ale, co činiti s předsedou, praví autor, který na advokáta zvolá: »Nuže dost už, pane, soud z toho ničemu nerozumí a vydá svůj rozsudek.« Jiný advokát, jež předseda příliš ostře napomíná, aby měl úctu k úřadu, odpověděl: »Sans doute, la magistrature a droit à nos respects! Mais le barreau a droit à des égards!« Správně poznamenává autor, že tohoto pravidla by se měly přidržeti vždy jak soudy, tak i advokáti.

Oprava. Na str. 159 má zníti 23. řádek zhora takto: »o něm nezmínil takovým způsobem, že by se dalo souditi, že«.